

FİKİR HÜRRİYETİNİN SINIRLANMASININ LÜZUMU ÜZERİNE

Fehmi Baykan*

DOĞU-BATI Dergisi, Kasım-Aralık-Ocak. Sayı: 1, 1997

Fikir hürriyetinin bir mesele, bir problem olarak ortaya çıkması, genellikle fikir faaliyetlerinin tahdide uğraması ile olur. Bu durum tarih boyunca sık sık vuku bulmuştur. Otorite mercileri fikir faaliyetlerini tahdit etmiş veya yasaklamıştır. Bilinen durumları hatırlayalım:

Avrupa'da, Kilise ilim ve tefekkür faaliyetlerini asırlarca sıkı şekilde kontrol etmiştir. Daha sonra krallıklar, cumhuriyetçi fikirlere sahip baskı uyguladılar. Burjuva yönetimler, sosyalist akımlara baskı yaptı. 20. Asırda da faşist ve komünist rejimler muhalif görüşleri yasaklayıp cezalandırdı.

Türkiye'de de tek parti yönetimi 1 945 'e (veya 1 950'ye) kadar muhalefet üzerine baskı uyguladı. 1 950'den sonra da benzeri durum görüldü.

Özetle hatırlattığım bu durum fikir hürriyetiyle ilgili klasik problemdir. Ama, günümüze gerek Batı'da gerekse Türkiye' de bunun tam tersi olan durum problem olarak ortaya çıkmıştır: Bu da aşırı fikir hürriyetidir.¹

Ben bu makalemde fikir hürriyetinin sınırlandırmasını savunacağım.

Meseleyi böylece vazettikten sonra, konuyla ilgili görüşlerimi iki kısımda açıklayacağımı belirteyim. Önce, fikir kavramını tahlil edeceğim. Sonra da bir fikrin hür olarak ifade edilebilmesi için gerekli kıstasları ortaya koyacağım.

* Prof. Dr. Fehmi Baykan, Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü.

¹ Bu durumu şuna benzetiyorum: ABD'de zenci düşmanı ayrımcılık (racial discrimination) problem iken, 20-25 senedir bunun tersi durum problem olarak ortaya çıkmıştır. Şöyle ki ABD'de ırkçılığı önlemek için işe almada zencilere, azınlıklara, kadınlara kota uyguluyorlar. Yani, işyerleri belli bir oranda bu gruplara mensup olanları işe almak zorundalar. Bu durum şu şekilde bir olumsuzluğa sebep oluyor: İşe alırken nitelik ve liyakat yerine azınlık kotasına uyulunca kalitesiz kimselere iş vermek zorunda kalınıyor. Bu da vasıflı kimselerin, sırf zenci veya azınlık olmadığı için belirli işlere girememesi sonucunu doğuruyor. Bu durumun adaletsizlik olduğu ileri sürülüyor. Bu yeni probleme de "tersine-ayrımcılık" (reverse-discrimination) diyorlar.

İşte yeni-fikir-hürriyeti problemi de böyledir: Aşırı hürriyetin sebep olduğu adaletsizlik ve hukuksuzluk.

Okuyucunun makaleyi takibini kolaylaştırmak için ne söyleyeceğimi özetleyeyim: Fikir kelimesi zihin muhtevasına işaret eder. Bununla üç şeyi kastediyorum. a) Tasavvurları, kavramları; b) olay ve olgularla ilgili açıklamaları; c) talep beyanlarını.

Fikir hürriyeti kıstasları da şunlar olmalıdır: a) Fikir doğru olmalı, b)

Kamu menfaatine uygun olmalıdır. Bu nitelikte olmayan fikirler yasaklanabilir.

Şimdi bunları izaha başlıyorum.

FİKİR NEDİR?

Fikir, genel olarak zihin muhtevasıdır, özel olarak ise olaylara olgularla ilgili açıklamalar ile çeşitli konulardaki talep beyanlarımızdır.

Bu konuları açıklayayım.

Önce zihnimize neler olduğunu tespit edelim. Kendimizi incelediğimizde görürüz ki zihinde malumatlar, inançlar vardır. Bunları tahlil edip zihin muhtevasının temel biriminin ne olduğunu araştırırsak, neticede, bunun "tasavvur" (imaj, hayal, phantasm) olduğunu kavrarız.

1. İlk tespit bu: Zihin muhtevasının asli, temel birimi (atomu) tasavvurdur; bunsuz hiçbir malumat, inanç oluşamaz.

2. "Tasavvur" deyince, genellikle anlaşılan, algıladıklarımızın zihinde onlara benzeyen izleri, resimleridir. Mesela, kâğıt, kalem, masa, ağaç . . . vb. gibi kelimeler zihnimize bu nesnelere benzeyen soluk görüntüler canlandırır. Görüntü şeklinde zihinde canlanmaya Stoacılar, bu yüzden, phantasm demişlerdir ki, hayal (imaj) demektir. Keza, Batı dillerindeki "İdea" kelimesi de Yunanca'da görme manasına gelen *idein*' den gelir.

"Tasavvur" kelimesi de "suret"ten gelir ki "dış şekil, dış görünüş" demektir.

Tasavvur "suretleştirme" demek oluyor.

Anlaşıyor ki, tasavvur kelimesinin manası görme (visual) olgusuna göre oluşmuştur, "görme"ye dayandırılmıştır.

Bu yaygın anlayış eksiktir. Zira, insanın durum faaliyetleri görmeyle sınırlı değildir, dokunma, tatma, işitme, koklama da var. Bu duyu organlarının faaliyetleri zihinde "görüntü" anlamında tasavvur yaratmaz ama, gene de tasavvurları vardır. Nitekim, körlerin kendine göre bazı tasavvurları

vardır: Bunlar visual değildir ama, gene de tasavvurdur. Aynı şekilde "duygular" (emotion) da yaşanır, tecrübe edilir ve zihinde iz bırakır. Korku, sevinç, üzüntü, aşk, nefret vb . . .

Bunlarla ilgili tasavvurlarımız da görüntülü değildir ama, gerçektir ve zihinde tesiri olur.

Şu hâlde; tasavvur kelimesinin manasını, tüm duyularla (senses) beraber duyguyu (emotion) da dahil edilerek, şümullendirmek gerekir.

3. Bunun yanında zihnimize öyle bazı fikirler (idea) vardır ki, bunların hayali (görüntüsü) de başka bir duyu tasavvuru da yoktur ama, gene de manaları vardır. Mesela, "enflasyon" dediğimizde, bizatihi bu kelimeye tekabül eden bir hayal, duyu yoktur. Gerçi enflasyon dediğimizde fiyatları gösteren rakamların etiketler üzerinde artması -500 liralık bir malın 1000 lira olması- gibi empirik (tecrübi) bazı hayaller zihinde canlanır.

Keza, öfke, üzüntü gibi bazı duygular da canlanır. Ama, zihinde canlanan bu hayaller bizatihi "enflasyon olgusunun algısı" olmayıp, onunla "alakalı" olayların algılanmasının zihindeki tasavvurlarıdır. Enflasyonun kendisi algılanabilir bir nesne olmadığından duyu verisi, tasavvuru yoktur, sadece "kavram" vardır. Bu kavramın manası da iktisatçıların izahları ile teşekkül eder.

Bu zihin birimine işaret etmek üzere "kavram" kelimesini kullanıyorum. Kavram ile kastettiğim hayali, duyu verisi olmamakla beraber manası olan fikirlerdir. Pek çok ilmi terim bu gruba girer; zihinde bir mana uyandırmalarına rağmen tasavvur edilemezler (Mesela, fizikteki quarklar).

Kavram ve tasavvur farklı olgular olmalarına rağmen birbirleriyle yakından alakalıdır: Kavramın kaynağı tasavvurdur. Kavram, son tahlilde, tasavvurların zihinde soyutlanması ve birleştirilmesi ile meydana gelir.

Şu hâlde, temel, asli zihin unsuru tasavvurdur. Tüm zihin muhtevasının ana maddesini (arkhe' sini) oluşturur. Tüm tasavvurlar da algıdan gelir; tecrübeyle (experience) oluşur. Algı kaynaklı olmayan, algıdan gelmeyen tasavvur yoktur.

4. Bu bağlamda kısaca zihin faaliyetlerine de temas edeyim. Tespit edebildiğim kadar zihnin sekiz temel faaliyeti vardır. Bunlar algı, dikkat, hatırlama, hayal kurma, inanma-şüphe etme, anlama, düşünme ve iradedir.

Bütün zihin faaliyetleri birbirleri ile bağlantılı olmakla beraber, biri diğerinden farklı mahiyettedir.

(Bunları izah etmek çok yer alacağı için sadece işaret edip, geçiyorum)

5. Zihin faaliyetlerinin ürünleri: Yukarıda işaret ettiğim zihin faaliyetlerinin neticesinde şu açıklama tarzları ortaya çıkar: Hüküm, önerme, bilgi, inanç (kanaat), hipotez, teori, dünya görüşü, öğretisi, ideoloji.

Yukarıda, fikrin ne olduğu ile ilgili olarak söze başlarken üç hususu belirtmiştim. Önce fikri genel olarak zihin muhtevası olarak ele alıp, bunun temelini de tasavvur olduğunu açıkladım. Fikrin ikinci manası da olaylarla, olgularla ilgili açıklamalardır demiştim. İşte zihin faaliyetlerinin saydığım ürünleri fikrin bu ikinci manasını oluşturur. (Üçüncü manası ise çeşitli talep beyanlarımızdır. Bunu daha sonra ele alacağım). Fikir faaliyetlerinin ürünlerini etraflıca anlatmak çok yer alıyor. Bu yüzden muhtasar olarak açıklayacağım:

a) Hüküm: Etraftaki nesnelere veya kendimizle ilgili tespitlerde bulunup, karar vermektir. Bunların söz ile açıklanması gerekmez.

b) Önerme: Bu terim farklı şekillerde anlaşılıyor. Ben burada genel olarak kabul edilen manasını ifade edeceğim. Önerme, bir cümle halinde ifade edilen, iddia, tahmin, varsayım, inkâr, ima vs. dir. Aynı önerme farklı cümlelerle ifade edilebileceği gibi, ayrı dillerde de ifade edilebilir.

(Mesela, I love you, seni seviyorum). Yani, önerme, cümlenin mana muhtevasıdır, cümle de önermenin şeklidir, kalıbıdır.

c) Bilgi: Bilginin ne olduğu felsefe çevrelerinde halâ yoğun olarak tartışılmaktadır. Bilginin ne olduğunu ifade etmek, söze dökmek, çok zordur. Bu konudaki her tarif teşebbüsü eksik kaldı ve haklı (meşru) itirazlar celbetti. Bu yüzden tarif beyhudeliğini gözönünde tutarak, bilgiyi fenomen olarak (görünüşü, tezahürü itibarıyla) tahlil edip, ana unsurlarına işaret edeceğim.

Halkın verdiği manaları da hesaba katarsak "bilgi"den üç şey anlaşılıyor:

- 1- Aşinalık, tanıma anlamı ("Ahmet'i bilirim", "İstanbul 'u bilirim" derken, aşınayım, gördüm denmektedir);
- 2- Yapma, üretme anlamı ("Boks bilirim", "manti yapmayı bilirim" derken kastedilen mana);
- 3- Felsefeciler, akademisyenler bilgi konusunu önerme şeklinde ifade edilmesini esas alarak incelerler. Bu yüzden ben de bu şekilde ele alacağım (ve şimdilik diğer tarzları sarfi nazar edeceğim).

Bilgi, mümkün tecrübe alanına giren nesnelere ilgili doğru algı, doğru tasavvur bağlantıları kurma ve doğru akıl yürütme ile oluşan doğru önermedir. (Bu bilgi anlayışında, epistemolojik olarak

açıklanması gereken bazı hususlar var. Ama, bu gibi felsefi konulara girdiğim takdirde makale çok uzayacaktır. Hiç olmazsa "doğruluk" konusuna temas edeyim: Bilindiği gibi, bilgi felsefesinde doğruluğun kıstası olarak tekabüliyet, tutarlılık, pragmatiklik, intersubjektivite nazariyeleri ileri sürülmüştür. Bütün bunlara hiç girmeden, doğruluktan ne anladığımı belirteyim: Doğruluk, düşünce- nin ve sözün hakkında olduğu nesneye tekabül etmesidir).

d) İnanç (Kanaat): İnanç veya kanaatin ne olduğunu, bilgiden farkını tespit ve izah çok zordur. Eğer şahsi tecrübe esas alınırsa bu zorluk aşılabilir. Şahsi tecrübeyi esas alarak inancı şöyle izah ediyorum:

Şahsen tecrübe edilmeden doğruluğu kabul edilen fikirler.

e) Hipotez (=Alta konan, varsayım): Belli olay, olgu ve/ya da bunlar arasındaki alâkaları izah ettiği düşünülen, henüz empirik olarak sınanmamış tahmin.

f) Teori (Nazariye, Kuram): Bu kelime Platon'dan beri farklı anlamlarda kullanıldı, halâ da öyledir. Ben burada bilim tatbikatındaki hâkim manasını esas alarak bir tarif vereceğim. Teori, olgu, olay ve/ya da bunlar arasındaki bağlantıları açıklama istidadında olan, empirik olarak henüz ne doğrulanmış ne de yanlışlanmış olan, yapısında az çok bilgi ihtiva eden ve önceden kabul edilmiş bazı ilkelere dayanan açıklama modelidir.

Bir teori empirik olarak doğrulanırsa ona bilgi veya kanun denir. Hipotezden farkı, hipotez nesnesi itibariyle daha dardır, tek olgu veya bağlantıları hedef alması itibariyle sınırlıdır; teori ise kısmen de olsa bilgi ihtiva eder ve olgu türü veya bağlantı türü cinsinden daha kapsamlı bir nesnesi vardır.

g) Dünya Görüşü: Evrene, insana, topluma, vs. ilişkin çok geniş ve sınanması pek mümkün olmayan, daha ziyade inanç ve değer yargılarından oluşan düşünceler, kabuller topluluğudur.

h) Öğreti (Doktrin): Siyasi, iktisadi, içtimai, dini konularla ilgili açıklamalar getirdiği iddiasında olan düşünceler topluluğudur. Öğreti, dünya görüşüne göre daha sistemli, tutarlıdır ve açıklama konusu itibariyle de daha dar bir nesneyi hedef alır.

i) İdeoloji: İnsanlar, toplulukları harekete, siyasi eyleme geçinmeyi amaçlayan, öğretiye göre çok daha fazla değer yargısı, normatif yargı ihtiva eden, çoğu zaman pek tutarlı olmayan fikirler ve duygu (emotive) önermeleri topluluğudur. İdeoloji daha ziyade sloganlara dayanır.

Burada sözümü kesip, okuyucuya bir hususu açıklayayım: Bilgi teorisi alanına giren bu açıklamalarımı ilk nazarda teferruatlı ve konuyla ilgisiz bulabilirsiniz. Açıklamalarım ilgilidir ve gereklidir:

Şöyle ki, makalemin sonlarında fikir hürriyetinin sınırlanmasını savunacağım. Bunun için fikir faaliyetlerinin çeşitlerini göstermem gerekir. İlmî fikirlere, yani bilgi değeri olan ve teori seviyesinde olan düşüncelere hiçbir şekilde kısıtlama getirmek doğru değildir. Ama, yukarıdaki açıklamalarımda gösterdiğim gibi, zihin faaliyetlerimizin pek azı nesnel (objektiftir), doğrudur ve ilmî değeri vardır. Bunun dışında da zihin pek çok fikir üretir. Bunlar yanlış ve insana, topluma zararlı olabilir. İşte bu kabil fikirler yasaklanabilir.

Bu görüşümü temellendirmek için yukarıdaki açıklamaları yapıyorum. Şimdi sadede dönelim.

Buraya kadar fikir konusunu (zihin muhtevasını) tasavvur, kavram ve zihin faaliyetlerinin eseri olan çeşitli ürünler itibarıyla açıkladım. Şimdi de talep beyanları olarak fikre, bir nebze temas edeyim.

1) Talep Beyanları: İnsan organizmasının bio-psişik yapısı gereği sayısız ihtiyaç ve arzuları vardır. Beslenme, barınma, cinsi tatmin, korunma, sevilme, eğlenme, diğer insanlara kendini kabul ettirme (yani, benliğini -ego'sunu- diğerlerine empoze etme ve bunun aşırı hali olan tahakküm) vs. İnsan bio-psişik taleplerini çeşitli şekilde ifade eder. Bu ifade sözle olduğu gibi davranışlarla da ortaya konur. Bütün bunlar da zihin faaliyetleridir.

HÜRRİYET

Hürriyet mevzuunu tüm düşünce tarihi itibarıyla incelemek birkaç ciltlik bir çalışmayı gerektirir. Ben burada konunun özüne işaret edeceğim.

Hürriyet kelimesiyle kastedilenler, en genel manasıyla üç ana grupta toplanabilir:

1- Köle olmama; kölelikten azad olma.

2- Nefsten azad olma. Kişinin arzu ve ihtiraslarının tahakkümünden kurtulması. Hindulukta buna mokşa denir.

3- Kişinin karar ve fiillerinin de harici bir güç tarafından belirlenmemesi. Hürriyet, batı düşüncesinde ve ülkemizde (ve genel anlamı olarak) bu üçüncü tarzda anlaşılır. Bu yüzden bu manasını özetleyeceğim.

Hürriyetin üçüncü manası, çok genel olarak, iki grupta incelenebilir:

1) Serbesti (liberty); ve 2) Haklar (rights). Serbesti değişik şekillerde tarif edilmiştir. Çok genel olarak şöyle izah edilebilir: Şahsın, harici bir gücün engellenmesi olmaksızın kendi irade ve düşüncesiyle mümkün alternatif hedefler veya eylem biçimleri arasından istediğini seçebilmesi ve o istikamette eylemesi.

Hak kavramı da şöyle izah edilebilir: Hak, şahsın meşru talebidir; veya meşru olarak bir kimseye ait olandır.

Hak kavramı hukuk felsefesinde ve hukuk doktrinde çeşitli şekillerde anlaşılmıştır: Yaşama hakkı, mülkiyet hakkı (çeşitli medeni hukuk hakları, mesela, şüfa hakkı, iştirah hakkı vb. gibi); anayasal haklar: siyasi haklar, sosyal haklar vs. gibi. (Bütün bu terimleri tek tek izah etsem iyi olurdu ama, belirttiğim gibi, makale boyutu sınırlama gerektirmektedir). Bu konudaki görüşler tahlil edilirse, fikir hürriyetinin hem bir serbesti hem de bir hak olarak talep edildiği görülür.

HAK VE HÜRRİYETLERİN TAHDİDİ VE YASAGIN LÜZUMU

A-DURUM

Fikir (düşünce ve söz), tahlil ettiğim gibi, insanın bio-psişik bir olgusudur.

Oluşması da ifadesi de tabiidir. İnsanın gıda arzusu, cinsi arzusu, mal-mülk edinme arzusu ne kadar tabii ise ve bunlar olmaksızın insan yaşayamaz ise, fikir olgusu da aynen öyle tabiidir ve hayatın onsuz olmaz şartıdır.

Lakin bu demek değildir ki her tabii olan, sırf tabii olduğu için sınırsız ve kayıtsız olmalıdır. Pek çok akıllı insanın belirttiği ve hukuk kitaplarının da yazdığı üzere, bir kimsenin hürriyeti, diğer şahısların hak ve hürriyetleri ile, kamu düzeni ve hak sağlığı ile; milli bünyenin korunmasıyla sınırlıdır. Zira, topluluğun genel hayatını (varlığını) tehdit edecek şekilde "hürriyet kullanmaya" kalkmak için o toplulukta hiç kimsede hürriyet bırakmaz: Toplum hayatının düzeni (logosu) bozulur; müşterek hayat kaos olur (Aynen halde olduğu gibi).

Müşterek hayatı düzenli hale getiren, sulh ve sevgi dolu hale getiren logos kurallardır, sınırlamalardır. Burada logos ile kastım cemiyetin akıllıca tanzimidir (düzenlenmesidir).

Nitekim Anayasanın 13. maddesi temel hak ve hürriyetlerin sınırlanması lüzumunu şu şekilde belirtmiştir:

Temel hak ve hürriyetler, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünün, mim egemenliğin, Cumhuriyetin, mim güvenliğin, kamu düzeninin, genel asayişin, kamu yararının, genel ahlakın ve genel sağlığın korunması amacı ile ve ayrıca Anayasa'nın ilgili maddelerinde öngörülen özel sebeplerle, Anayasa'nın sözüne ve ruhuna uygun olarak kanunla sınırlanabilir.

Kanun koyucu tamamen haklıdır ve evrensel bir gereği ve gerçeği ortaya koymuştur.

Bütün bu gerçekler apaçık ortadayken, gene de gerek dünyada ve gerekse Türkiye' de bunun aksi gelişmeler hâkim olmuştur; canının istediği gibi eylemek, sınırsız hürriyet talep etmek moda hale gelmiştir.

Bu menfi durum bütün dünyaya metastas yapan sodom-gomorra kültürünün eseridir.

Türkiye' de bu durum başta "bir kısım medya" olmak üzere, garpperest yazar-çizer taifesi ("Aydın") tarafından patolojik bir hale getirilmiştir.

Hepinizin her gün şahit olduğu durumları hatırlatayım: Piyasadaki pek çok gazete ve televizyon şirketine sahip olan birkaç "malum" holding, sırf kendi menfaatini azamileştirmek için her türlü hukuksuzluğu ve ahlaksızlığı yapmaktadır. Bunların gazete ve televizyonlarda yaptıklarını serlevhalarla hatırlatayım:

1- Bunlar son birkaç yıl öncesine kadar kürtçülüğü ve alevi kışkırtıcılığını desteklediler. Bunu yaparken de "demokrasi, insan hakları, çağdaşlık" sloganlarını paravan olarak kullandılar.

2) "Malum medya", solcu, kürtçü yazar-çizer taifesi mahkûm edilmeye kalksa hemen yaygara koparır, hukuk düşmanlığı yapar ve o hakimleri teşhir ederler; sonra da "brifingci generallerin" toplantısına katılıp onları ayakta alkışlayan hâkim ve savcılarını öve öve bitiremezler.²

3) "Malum medya" anarşistlerin, solcuların, kürtçülerin kanunsuz gösteri yürüyüşlerini tarafgirane bir biçimde sunar; bu esnada polis şayet bu mikropların birine birkaç cop vurmaya kalksa hemen - bu sahneleri milyon kere tekrar ederek- polis düşmanlığı yaparlar. Ama aynı olaylarda bu haşaratın polise küfretmesini, vurmasını, hatta kurşun sıkmasını ya göstermezler ya da "gençlerin"(!), "öğrencilerin"(!?) tabii hakkıymış gibi sunarlar.

"Malum medya" devamlı polis düşmanlığı yaparak, bir taraftan emniyet güçlerini ürkütüp sindirerek görevlerini yapamaz hale getiriyor, öte yandan da halkı polisten soğutuyorlar. Polisin kanunsuz

² "Brifing darbesi" ile ilgili kanaatimi makalenin sonunda zeyilde ekledim.

gösteri yapanlara karşı cop kullanması vazifesi ve salahiyeti dahilindedir. Televizyoncuların kameraları polisin copundan çok daha tehlikelidir ve zarar verir.

Ben polisin sadece kanunsuz gösteri yapan şirret militanları değil, aynı şirretliği kalem ve kameralarıyla ika eden sözde gazeteci taifesini de coplamasını anlayışla karşılıyorum. Bu vesileyle hatırlatayım ki, polisin birkaç cop vurmasını "işkence" olarak izam edenler, "demokrasiye, insan haklarına, çağdaşlığa" aykırı diye yeri göğü inleyen ilericiler (!), çağdaşlar (!) aynı anda da cuntacı askerleri ve darbeyi alkışlarlar!

4) "Malum medya" devamlı hadiseleri çarpıtarak sunar, yalan haberler verirler. Kendilerine düşman gördükleri siyasetçilere ve diğer görevlilere iftiralar atarlar; onların beyanlarını ve fiillerini tamamen çarpıtılarak halkın gözünde kötülerler. Bunlar, gene kendi tabirleriyle devamlı "yargısız infaz" ediyorlar, suç işliyorlar.

5) Bu cümleden olmak üzere, "bu medya", şahısların özel hayatını ihlal eder, gizli kameralarla, konu fahişeleriyle her türlü edepsizliği "araştırmacı gazetecilik" olarak piyasalarlar. Sonra da bu "ahlaksız medya" döner, emniyet vatandaşın telefonunu dinliyor, diye, izam edilmiş iddialarla devlet düşmanlığı eder.

6) "Malum medya" devamlı şehvet tahrikçiliği yapar, milletin ahlakını bozar. Bunların her gün ekranda gösterdiği filmlerde evlilik dışı cinsi ilişki, zina tabii yaşama şekli olarak sunuluyor. "Bu medya" her gün göğüsleri, bacakları apaçık ortada kadın manzaraları sunar (sanki, "dersimiz jinekoloji" imiş gibi). Memlekette ne kadar fahişe varsa "sanatçı" (!) namıyla meşhur ediliyor ve bu kepaze mahlukların dejenere yaşama şekilleri "çağdaşlığın" icabı olarak halka sunuluyor. Televizyonda beş vakit bunları seyreden yeni nesiller de haliyle gördüklerinin tesirinde kalıyorlar ve bu şekilde davranıyorlar. Şu caddelerin haline bakın! Kadınlar kızlar, sanki "müşteriye çıkmış fahişe" kılığında dolaşıyorlar. Oğlanlar, saç-sakalı, kılığı, kulağında küpesi ile tam manasıyla dejenere hippiler. Bu "çağdaş gençler" (!) kamuya ait yerlerde, hatta üniversite koridorlarında dahi, sarmaş dolaş öpüşürler (etraflarına aldırmadıkları gibi, yanlarından bir hoca geçerken bile takmazlar. Ben bu durumlara -Hacettepe Üniversitesi'nde- her gün şahidim: İkaz edildikleri zaman da şirretleşirler. Bu sodom-gomorra piçleri "malum basın", ilericilerin, solcuların, liberallerin, yani cümle garp-perestlerin eseridir:

İftihar etsinler! Bu münasebetle belirteyim: Bu garpperest taife ve onların propagandasının tesirinde kalan askeriye, başörtülülere ve sarıklı sakallı- sakolu³ tiplere savaş açtı. "Brifingcilerin" emriyle İstanbul'un bazı semtlerinde de "sarıklı" avına çıkıldı. Şimdi soruyorum; başörtülülere ve sarıklı-sakoluları tehlike gören çevreler, sodom-gomorra piçlerini memlekete faydalı ve lüzumlu mu görüyorlar? Bu yaygınlaşan ve "normal yaşama şekli" haline gelen sodom-gomorra kültürü, yoksa ataizmin (atatürkçülüğün), çağdaşlığın, ilericiliğin, solculuğun tabii icabı mı görülüyor? Neden cuntacılar, Batı Çalışma Grupları bu dejenerasyon karşısında tamamen sessiz ve pasiftir? "İrtica" birinci derecede "milli tehlike" de (ve askeri hedef), bu epidemik (yaygın) hale gelen patolojik ahlaksızlık "milli matlup"mu (talep edilen, istenen), askeri gaye mi?! Askeriye ya bu mevzulara hiç karışmasın (ki hukuki olan da budur), yok eğer karışacak ise bari nesnel (objektif) olsun da "daha büyük tehlikeyi" de görüp ona karşı da tavır koysun (Bu vesileyle belirteyim: Ben sarıklı-sakolu tipleri savunmadığım gibi, bilakis bunlara da karşıyım. Karşı olmamın sebebi sadece görünüşlerini iğrenç bulmam değil -bu benim şahsi duygumdur ama, bu taifenin, bu kılıkta gezmelerini "dinin gereği" olarak sunmalarındır. Bu tavırları tamamen yanlıştır: Sarığı-sakoyu "sünnet-i seniyye" görmek ve göstermek beyinsizliktir. İslâm'ın sarıkla-sakalla, kıyafetle alakası yoktur. Benim nazarımda, sarıklı sakallılar da bir tür hippidir. Nasıl ki 1960'larda Batı'da kurulu düzene başkaldıran serseriler protestolarını saç-sakalla, dejenere kıyafetle ortaya koydular ise, bizdeki şuursuz dinbazlar da kurulu düzene olan tepkilerini aynı şekilde, saç-sakalla, sarıkla ortaya koyuyorlar. Bunların tepkileri aslında, sodom gomorra kültürünedir. Ama bu tepkilerini makul ve mantıklı şekilde ifade gücünden yoksun cahiller oldukları için, yanlış olarak, dini tepki ideolojisi olarak kullanmakta, dine dayanarak da davranışlarını meşrulaştırmak istemektedirler. Nasıl ki epidemik ahlâksızlığın⁴ bir semptomu sodomgomorra piçleri ise, diğer semptomu da sarıklı-sakolu hippilerdir. Binaenaleyh, hastalığın kökü kurutulmadan semptomların izale edilemeyeceğini görmeliyiz!)

³ Sako kelimesi bize İtalyanca'dan geçmiştir.

⁴ Epidemik ahlaksızlık tabirimle kastettiğim şudur: 1) Cinsi serbestliğin, zevkperestliğin, bencilliğin aleni hale gelmesi, kamuya ait yerlerde ortaya dökülmesi; 2) Bu yaşama tarzının doğru ve meşru olduğunun savunulması; 3) Bu dejenereliğin basın, edebiyat ve televizyon aracılığıyla övülerek yaygınlaştırılması, doğrudan veya dolaylı olarak propagandasının yapılması.

Bu bağlamda bir noktaya açıklık getireyim: Ben ahlak vaizliği yapmıyorum. Hepimiz zaman zaman çeşitli kusurlar (veya dini tabirle "günahlar") işleriz. Hepimizin nefsi var. Hatta cinsi konularda kural dışına çıktığımız olur. Üstelik, bizcileyin sıradan fâniler şöyle dursun, en dindar kimseler bile, öyle anlar olur ki nefesine yenilebilir. Böyle şeyler nefsimizin tabii zaaflarıdır ve anlayışla karşılıyorum. Nitekim dinler de bu kabil beşerî zaafılar yüzünden "tev' _,"yi ihdas etmiştir. İnsan günah işlemeye müsait bir varlıktır. Bu yanı da tabiidir.

Ama benim tabii bulmayıp şiddetle tenkit ettiğim ise, nefsani zaafı sanki doğru ve meşru yaşama tarzı imiş gibi övmek, yaymak da halka empoze etmektir. Bu durum içtimai ve siyasi bir hastalıktır; sodom-gomorra illetidir. Bu

7) "Malum medya" milletin müzik zevkini de bozuyor. Memlekette ne kadar kabiliyetsiz dejenere varsa ekrana çıkıyor, pop müziği namıyla iğrenç gürültüler yapıyorlar. Bunların yanı sıra bir de arabeskçiler var: Bar fedaisi kılıklı kırolar da başka tür gürültü çıkarıyor. "Malum medya" bu seviyesiz mahlukları "sanatçı" olarak sunup milletin müzik zevkini fesada uğrattığı gibi, bu kepezelerin aşk (yani fuhuş) hayatlarındaki en hurda teferruatları millete sunarak, bu yolla da halkı ahlaksızlaştırıyorlar.

Şu eğlence programlarına, magazin programlarına bakın; tam kepezelik! "Bu medya"nın idol'leş-tirdiği (putlaştırdığı) tiplere bakın; hepsi birbirinden dejenere içtimai mikroplar! Bu "bir kısım medya"nın her gün işlediği suçları tadada kalksam ciltlerce kitap tutar.

"Bu basın" şu haline bakmaz, bir de biteviye daha fazla "düşün özgürlüğü" ister.

Bu kadar hürriyet bile bunlara çoktur. Hem bunların "fikir" dediği nedir? Kadınların orasını-burasını göstermek mi, çiftleşme manzaraları mı; bozgunculuk-bölücülük yapmak mı, polise sövmek, devlet-millet düşmanlığı yapmak mı; şuna buna iftira etmek, yalan, kasıtlı haberler uydurmak mı?!

Ben RTÜK'ü (Radyo Televizyon Üst Kurulunu) gerekli görüyorum. Hatta yetkilerini az bile buluyorum. Hem RTÜK daha fazla yetkiyle donatılmalı, hem de başka devlet kuruluşları aracılığıyla "malum medya"nın faaliyetleri sınırlandırılmalı ve sahipleri, yayın sorumluları şiddetle cezalandırılmalıdır.

Milletvekillerinin dokunulmazlığının bile tartışıldığı günümüzde basın ve televizyona her türlü edepsizlik dokunulmazlığı tanınmaz.

Liberalizmin, demokrasinin Kabe'si sayılan ABD'de kamuya ait yerlerde sigara içmek, kamu sağlığına aykırı olduğu için yasaklanmıştır.

Bırakın sigaranın zararını, bu medya canavarlarının sebep olduğu zararın yanında trafik canavarları masum sabi sayılır. Anayasa'nın daha önce iktibas ettiğim 13. maddesinde "Temel hak ve hürriyetler, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünün, millî egemenliğin, Cumhuriyetin, milli güvenliğin, kamu düzeninin, genel asayişin, kamu yararının, genel ahlakın ve genel sağlığın korunması amacı ile.. . sınırlanabilir" hükmü vardır. Ben bu anayasa hükmünün uygulanmasını talep ediyorum.

illet Batı'dan çıktı ve tüm dünyaya metastas yaptı. Bu durum kişilerin ruh sağlığına da aykırıdır, toplum sağlığına da aykırıdır. Bu marazla mücadele etmek tıbbi zarurettir.

Bunlar "biz de kamu görevi görüyoruz" iddiasında bulunuyorlar. Hayır; görmüyorlar!

Kamu görevi, hukuken iki yolla elde edilir.

- 1- Tayin ile: Gerekli nitelikleri haiz kimseler belirli vazifeye tayin ile getirilirler;
- 2- Seçim ile: Siyasi yöneticiler işbaşına seçim kazanarak, seçmenin onayı ile gelirler.

Medyayı kimse seçmedi, kimseye tayin etmedi (TRT hariç). "Kamu görevi" gibi tabirlerle bunlar icraatlarını meşru kılmaya kalkmasınlar. Meşru olmak istiyorlar ise hukuka uysunlar. Bunlar hukukun üstünde, dokunulmaz, la-yüs'el (sorumsuz) kişi veya kurum değildirler. Hukuku ihlal ettikleri zaman, elbette, bunlar da hapse atılmalıdır, icabında coplanmalıdır, çalıştıkları kurumlar da kapatılmalıdır. Bunlar devamlı daha çok "basın hürriyeti" talep ederler (En ufak bir müdahalede "Abdülhamit sansürü hortladı" diye gürültü ederler) ama hiç basın vecibelerinden, basın ahlakından söz etmezler. Her fırsatta hukuku ihlal ederler. Bir seneye yakındır "Susurluk Çetesi"ni dillerine doladılar, "demokrasi, insan hakları" paravanasının arkasında devlet ve polis düşmanlığı yaptılar. Medya çetesi (medya mafyası, medya teröristleri) ile kıyaslandığında "Susurluk Çetesi" masum çocuk sayılır.

Manzarayı umumiyeye bu kısa nazar atfedişten sonra düşünce faaliyetlerinin kısıtlanmasında ölçü olacak kıstasları izah edeyim.

B- FİKİR HÜRRİYETİNİN KISTASLARI

Belirttiğim gibi fikir (düşünme ve açıklama) faaliyeti, insanın bio-psişik veya nörofizyolojik bir faaliyetidir. Herhangi bir tabiat olgusu gibi tabii bir olgudur. Hiçbir kutsal yanı yoktur. Beslenme, boşaltma, cinsi faaliyetler ne kadar "kutsal" ise, düşünme de işte o kadar kutsaldır.

Bizatihi düşünceyi kutsallaştırmamak gereği şu sebeple de kolayca anlaşılır. İnsanoğlunun sadece hayırlı fiilleri değil, şer fiilleri de düşünce mahsulüdür. Cinayet, ırza geçme, hırsızlık, rüşvet, ihtilas, yalancılık, dolandırıcılık ve diğer bilimum şer fiiller de önce fikir olarak başlar ve bu fiillerin çoğunun icrasında insanlar "sözü" kullanırlar. Diğer insanları kandırırken veya cemiyeti zararlı yollara sevkederken hep "düşünülür", "konuşulur", "fikir açıklanır". Şer fiillerin düşünülüp, icrasında da hayırlı ve ilmi konuların düşünülüp icrasında da hep aynı zihnin aynı olguları kullanılır.

Şu hâlde, evvel emirde tespit etmemiz gereken insanoğlunun düşünce ve sözlerinin ancak çok az bir kısmının doğru olduğu, ilmi olduğu ve cemiyete hayırlı olduğudur. Bunun dışında insanoğlu

genellikle yalan-yanlış konuşur; bu kabil lafları ile de etraftakileri yanıltır, şaşırtır; yanlış fikirlere ve eylemlere sevkeder. İnsanoğlunun düşünce ve eylemlerinin çoğu cemiyete, kamu hayatına zararlıdır. Bu yüzdendir ki tarih-i kadimden beri bilgeler (peygamberler, mürşitler vb.) insanı eğitmeye çalışmışlar; onlara cinayetin, hırsızlığın, cinsi serbestliğin, yalanın, gıybetin (dedikodunun), saygısızlığın, nezaketsizliğin kötü olduğunu öğretmeye çalışmışlardır.

İşte bu gerçekler bize düşünce ve söz faaliyetlerinin tahdidi için gerekli kıstasları verir:

- 1- Fikir (düşünce ve açıklama) doğru olmalıdır;
- 2- 2- Fikir, kamu çıkarına, kamu düzenine aykırı olmamalıdır.

Şimdi bunları izah edeyim: -Doğruluk: Bu kıstas üzerinde daha önce durmuştum; özetle şudur: Doğruluk; tasavvurların, tasavvur bağlantılarının, akıl yürütmelerin hakkında olduğu nesneye tekabül etmesidir. Makalemin ilk kısmında fikir faaliyetlerinin çeşitli ürünleri olduğunu belirtmişim: Hüküm, önerme, inanç, bilgi, hipotez, teori, dünya görüşü, öğreti, ideoloji. Bu saydıklarımın hüküm, önerme, inanç zaten asli unsurlardır, her açıklama faaliyetinde bunlar olur. Bunlara dayanarak da hipotez, teori, öğreti, dünya görüşü ve ideoloji teşekkül eder.

Bu zihin olgularının epistemik yapısı (bilgi mahiyeti) incelenirse görülür ki, ancak ilmi mahiyetteki hipotez ve teori faaliyetlerinde önermeler bilgi değerindedir veya bilgiye ulaşma istidadındadır. Bilgi değeri en az olan (veya çoğu zaman hiç olmayan) ise ideolojilerdir. Diğer tarz açıklamaları muhtelif derecelerde bilgi değeri olabilir.

Binaenaleyh, tahdit edilmemesi, kamu hürriyetin tanınması ve sağlanması gereken alan ilmi mahiyetteki faaliyetlerdir. Lakin, hepimiz biliyoruz ki, insanların kainatla, insanla, toplumla, siyasetle, iktisatla, dinle, ahlakla ilgili açıklamalarının çoğu lalettayin inançlarından ibarettir; bilgi değerinden yoksundur. Doğru tespitler, yani bilgi, hükümlerimizde pek az yer alır. Genellikle cehalet hipnozunda uyurgezer gibi yaşarız. En alimimizin zihin faaliyetlerinde dahi bilgi azdır, hâkim unsur inançlardır. Psişik temayüllerimize göre oluşmuş hükümler zihnimizi kaplar.

Nahoş da olsa gerçek budur.

Bir diğer nahoş gerçek de yalan-yanlış kanaatlerimizi bizden sonraki nesillere aktarmamız ve onların zihinlerini de bulandırmamızdır. Bununla beraber müspet bir gerçek de vardır: Söz konusu menfi durum ilim ve fennin inkişafı ve öğretimin yaygınlaştırılmasıyla tabiatla ilgili konularda giderek azalmaktadır. Bu fevkalade bir gelişmedir. Artık günümüzde en ücra mezralarda dahi

“dünyanın sarı öküzün boynuzunda" olduğuna inanan kalmamıştır. Ve gene şayan-ı takdirdir ki, sistemli gözleme, deneye, hesaba dayanmadan tabiat konularında açıklama yapılmamaktadır. Ama, aynı müspet durum doğru yaşama ile ilgili, cemiyetle ilgili alanda, yani ahlak ve siyaset alanında maalesef görülmemektedir. Bu çok önemli temel alanda keşmekeş hakimdir. Nitekim günümüzde tabiat bilimlerinde tarihin doruk noktasına ulaşılmış olmasına rağmen "doğru yaşama tarzı" alanında tam bir tereddidi (soysuzlaşma, gerileme) olmuş; bütün dünyayı nefsanîlik, sodom-gomorra kültürü sarmıştır.

Bu menfi gerçek de bize fikir hürriyetinin ikinci ölçüsünü işaret eder:

Amme menfaati, amme nizamı. Kamu çıkarı, kamu düzeni. Hepimizin bildiği ve benim de belirttiğim gibi, insanoğlu yaratılışı iktizasî nefsanîdir, bencildir, saldırgandır. Bu halinin kendisi de farkındadır. Bu yüzdendir ki, kendi içinden çıkmış bilgiler ve akıllı kanun koyucuları tarih-i kadimden beri yaşama kuralları koymuşlardır. Dinlere, ahlak kurallarına, hukuk kurallarına rağmen insanoğlunun nefsanîliği tam kontrol altına alınamamıştır. Nefsi kontrol etmek dünyanın en zor işidir (dini öğretiyeye göre de bu dünyadaki bizatihi imtihanımızdır).

Sulh içinde müşterek yaşayabilmemiz için nefsi kontrol zorunlu şart iken, zamanımızda tüm dünyada bunun tam zıddı cereyan giderek hâkim olmakta ve nefsanîlik övülerek moda haline getirilmektedir.

Beşeriyet hiç bu kadar topyekun tefessüh etmemişti. Tarihteki her cemiyette her ne kadar hukuk ihlalleri ve ahlaksızlık mevcut olsa da hiçbir zaman bu kabil fiiller övülüp, "doğru yaşama tarzı" olarak benimsenmemişti. Edepsizliğin milli moda haline gelmesinin prototipi Eski Ahit'te hikâye edilen Sodanî ve Gomorra şehirleridir.⁵

Eski dünya talihliymiş, ahlaksızlık sadece iki kasabada moda imiş; şimdi tüm dünyada moda! Bu bulaşıcı hastalığı da "çağdaşlık, globalleşme" namıyla överek yüceltmekteler. Benim sodom-gomorra dediğim, başta cinsi serbesti (promiscuity) olmak üzere her türlü zevkperestlik (hedonism), bencillik, kural tanımazlık, müzik ve eğlencede, kılık-kıyafette tam bir dejenerasyondur. Buna gitikçe yaygınlaşan alkol ve uyuşturucu iptilasını da ekleyin.

⁵ Eski Ahit'te anlatılan bu masala göre, Sodom ve Gomorra şehirlerinin ahalisi o kadar ahlaksızmış ki Peygamber Lût'un misafiri olan iki meleğin ırzına geçmeye kalkmışlar. Lut onlara kendi bakire kızlarını teklif etmesine rağmen isteklerinde ınat etmişler. Bu iki melek Lût ve ailesini kurtardıktan sonra şehri "bombardıman" ederek, yerle yeksan etmiş (Lût'un karısı son anda dönüp baktığı için o da taş olmuş). Bu sebeptendir ki Osmanlıca 'da eşcinselliğe Livata (Lûtîlik) denirdi. (Yani, kibarca peygamber Lut zamanında yapılan demek).

Bu durum II. Cihan Dünya Savaşı'ndan sonra hızlanarak arttı ve giderek de tüm dünyaya metastas etti.

Kuşbakışı perspektifiyle bu durumun sebeplerine ana hatlarıyla temas edeyim. Batı'da son asırlarda fikir, siyaset ve toplum hayatındaki temel değerler ve ilkeler yoğun şekilde ve köklü olarak eleştirildi. Bu gelişmeler 20. yüzyılda çok daha güçlendi. Sağcısı-solcusu, kapitalisti-komünisti, düşürü, edebiyatçısı, sanatkarı yazarı-çizeri, müzikçisi, modacısı, her biri kendi açısından kendine muhalif gördüğü ve beğenmediği değer ve ilkeleri bombardımana tabi tuttu. Bu durum değer relativizmine sebep oldu (yani, herkes için doğru olan değer yoktur. Değerler kişiden kişiye, toplumdan topluma, zamandan zamana, ideolojiden ideolojiye göre değişir).

Değer relativizmi de kaçınılmaz olarak değer nihilizmine müncer oldu (yani, "değer yoktur", sonucuna, değeri toptan inkara). (Fazla teferruata girmek istemiyorum ama, felsefedeki neo-pozitivizm de bu durumun eseridir).

Değer nihilizminin bir sonraki durağı da hedonizmdir. Yani, anlık zevklerden başka hiçbir gaye, değer, kural tanımama. Uyuşturucu müptelası da bu hastalığın kaçınılmaz "ilacı"dır (!). Bir cümle ile bu zihniyet, Eski Ahit'te anlatılan bu masala göre, Sodom ve Gomorra şehirlerinin ahalisi o kadar ahlaksızmış ki Peygamber Lut'un misafiri olan iki meleğin ırzına geçmeye kalkmışlar. Lut onlara kendi bakire kızlarını teklif etmesine rağmen isteklerinde inat etmişler. Bu iki melek Lut ve ailesini kurtardıktan sonra şehri "bombardıman" ederek, yerle yeksan etmiş (Lut'un karısı son anda dönüp baktığı için o da taş olmuş). Bu sebeptendir ki Osmanlıca'da eşcinselliğe Livata (Lutilik) denirdi. (Yani, kibarca peygamber Lut zamanında yapılan demek). "hayat Brezilya karnavalı olsun, vur patlasın çal oynasın, iç bade sev güzel varsa akli şuurun"dan ibarettir.

Kapitalizmin de sosyalizmin de bu hastalıkta büyük yeri ve rolü vardır. Bu hastalığın, ilkeliliğin, dünya görüşü (bu vahşiler farkında olsa da olmasa da) maddeciliktir. Maddeciliğin iktisattaki tezahürü de kapitalizmdir.

Kapitalizm, kârın azamileştirilmesini yegâne gaye kabul ettiği için maddiyatçı bir zihniyete dayanır. Maddiyatçılık da esas itibarıyla egoizm ve hedonizmdir. Bu zihniyette elbette ki kaçınılmaz olarak (yanlış bir dünya görüşü olan) maddeciliğe müncer olur.

Sosyalizm, her ne kadar kapitalizmin işçiyi istismarını tenkit etmiş olsa da esas itibarıyla materialist dünya görüşüne dayanır. Binaenaleyh, kapitalizm de sosyalizm de menfaat yüzünden

birbirine ks olan iki aile ferdi gibidir. Nitekim, 70 yıllık komünist deney tefessüh edip iflas ettikten sonra, eski komünist toplumlar tereddüt etmeden kapitalizmi benimsediler.

Başlangıçta komünist rejimi bu toplumlarda kurarken çetin bir direniş olmasına rağmen, onun yıkılıp kapitalizme geçişte hiç direnme olmadı. Çünkü bunlar (menfaat yüzünden birbirine ks olsalar da) "ruhları" itibariyle kardeş rejimlerdir.

Sovyetlerin çökmesine mukabil Batı'nın ayakta durmasının iki temel sebebi vardır:

1) Batı, asırlarca tüm dünyayı sömürerek yarattığı zenginlikten vatandaşlarına refah payı ve sus payı verdi.

2) İkinci neden de Hristiyanlıktır.

Batı'da yalan-yanlış öğretilse de Hristiyanlık hala canlıdır, etkilidir. Bunca decadance'a, sodom-gomorra kültürüne rağmen Batı'nın medeni bir çehreye sahip olmasının sebebi budur (Bu vesileyle hatırlatayım ki, tüm kötülüklerine rağmen Kilise'nin, batılı ahalinin eğitilmesinde, medenileştirilmesinde ve felsefenin, tefekkürün gelişmesinde büyük rolü olmuştur. Avrupa'nın büyük filozof ve mütefekkirlerinin çoğu Kilise bünyesinde yetişmiştir).

Bu özetten sonra Türkiye'ye gelelim Benzeri değer kargaşası, Batı'daki gibi şiddetli olmasa da iki aşırıdır Türkiye'de de vuku bulmaktadır. 1923'e kadar Türkiye'de bu alanda bir düalizm yaşandı. Bir yanda "bila kayd şart" batılı olma yanlıları, öte yanda da dini dünya görüşünü terketmeden ilim ve fennin alınmasından yana olanlar.

Birinciler galip geldi: 1923'den 1950'ye kadar devlet ricali -ne olduğunu kendilerinin de pek bilmediği- batıcılığı millete dayattılar. 1950'den sonra ise, nispeten gelişen 1960'dan sonra epeyce ferahlayan fikir ortamında hem dini savunanlar hem de solcular ortaya çıktı.

Neticede günümüzde Türk basınında Atatürkçüsüyle, solcusuyla, liberaliyle ve dincisiyle tam bir curcuna yaşanmaktadır.

Bu keşmekeşe teşhisim şudur:

1- Bizim garpperestler (Atatürkçüler, solcular, liberaller) aralarında ihtilafa düştükleri konular olsa da Batı değer ve ilkelerini ülkeye ithal etmede müttefiktirler. Bunlar bir yandan, akıllarının pek ermediğı Batı'nın yalan-yanlış öğrendikleri sözde değerlerini ülkeye ithal ederek; hem de bu arada

birbirleriyle dalaşarak; ve hem de dini dünya görüşünü eleştirerek, neticede Türkiye'de değer relativizmine sebep oldular, bu durum da değer nihilizmine yol açtı.

2- Dinci denen çeşitli gruplar da sözkonusu garpperestlerin sebep olduğu değer kargaşasına tepki gösteriyorlar. Çözüm yolu olarak da (bunların da doğru dürüst anlamadığı) İslam'ı ileri sürüyorlar.

Son zamanlarda basın gündeminin birinci maddesi haline getirilen ve binnetice askeriye'nin de "ilk hedefiniz irticadır, ileri" dediği "irtica", değer anarşisine cahil insanın ilkel tepkisidir. Hastalığın nedeni değil, eserdir, semptomudur.

Dinci tepki, milletin bu illete gösterdiği tabii bir tepkidir, milli bünyenin hayatiyetinin, henüz ölmediğinin alametidir. Ama gene de bu tepki tarzı da yanlış ve hastalıktır. Nasıl mikrop kapan beden ateşlenirse, cerahatler oluşursa, ilkel ve sözde-dini tepki de aynı şekilde milli bünyede ilave sorunlara yol açmaktadır.

Tekrar tekrar vurgulayayım ki, asıl neden Batı'da zuhur edip dünyaya metastas yapan ve ülkemize de garpperestlerin portörlüğüyle bulaşan "çağdaş" frengi illetidir. Yukarıda şiddetle tenkit ettiğim "malum medya" ise, garpperestlerin toplumda sosyo-psişik-politik zeminini hazırladığı nihilist ortamda oluşup gelişen bir diğer habis urdur.

Gerek irticanın gerekse diğer asıl decadance'ın Türkiye'deki amilleri mezkûr garpperestlerdir.

Türkiye'de yetkili, etkili ve güçlü çevreler de sodom-gomorra kültürüne, "aman millet komünist olmasın, gerici olmasın da varsın diskocu olsun" diye göz yummaktadır. Malum holdingci çevreler de yegâne gayeleri olan karlarına baktığından bu durumdan bilhassa memnundurlar, bu gidişatı var güçleriyle teşvik etmektedirler.

"Laikçilik, demokrasıcılık, çağdaşçılık, insan haklarıcılık, çağdaş uygarlıkçılık, batıcılık" bu patolojiyi meşrulaştırmada kullandıkları payanda ve paratonerlerdir.

Manzarayı umumiyenin bu kuşbakışı tespitinden sonra gelelim fikir hürriyetini tahditde ikinci kıs-tasa, yani kamu çıkarı ve düzenine.

Fikirlerin değerine tayinde doğru olmasının yanı sıra, fikirlerin kamu hayatındaki etkisi de yani kamu düzeni ve menfaatine aykırı olmaması da esastır.

Kamu menfaati kavramını özet olarak açıklayayım. Kamu menfaati, bir topluluğu teşkil eden şahısların ortak menfaatidir.

Bazı kimseler kamu menfaatinin nesnel olmadığını, relatif olduğunu ileri sürerler. Onlara göre kamu menfaati, farklı siyasi görüşlere göre farklı şekillerde tarif edilebilir. Bu görüş yanlıştır. Kamu menfaati nesneldir, somuttur. Misallerle izah edeyim:

1- Türk vatanın bütünlüğü, bölünmezliği hepimizin ortak menfaatidir. Hiçbir Türk, ülkesinin bölünüp elden çıkmasından fayda görmez. Bilakis zarar görür.

2- Ülkede asayişin tam olması bir diğer nesnel, somut kamu menfaatidir. Asayişin içine terör ve anarşi faaliyetlerinin imhası girdiği gibi, cinayet, ırz düşmanlığı, hırsızlık vs. gibi suçlardan tutun trafik suçuna kadar tüm suçların izalesi girer. Hatta, gürültünün yasaklanması, apartman hayatının huzurunu bozan davranışların yasaklanması vb. asayişe de dahildir. Zira bu kabil suçların ve kaba-hatlerin ortadan kaldırılmasında tek tek hepimizin ortak çıkarı vardır.

3- İktisadi kalkınma, milli refahın artması hepimizin çıkarıdır.

4- Doğru şehirleşme, sıhhatli ve güzel şehirler, çevrenin, tabiatın korunması hepimizin menfaatinidir.

5- Sağlık tedbirlerinin geliştirilmesi, halkın maddi ve psikişik sağlığının korunması hepimiz için mat-luptur (istenendir).

6- Eğitimin vasıflı ve yaygın hale gelmesi, keza, herkesin faydasıdır.

7- Beşerî münasebetlerde ahlak ve nezaket kaidelerine uyulması da hepimizin ortak çıkarıdır.

Daha pek çok alana somut, nesnel, milli menfaatler vardır.

C- SONUÇ

Bu makalede fikri tahlil ederek, bunun tabii bir beşerî olgu olduğunu; hem hayırlı hem zararlı tüm faaliyetlerimizin zihin yapımız itibariyle mahiyetlerinin aynı olduğunu, binaenaleyh bizatihi fikri kutsallaştırmamak gerektiğini; fikrin değerli olması için doğru ve kamu menfaatine uygun olması gerektiğini ve bu kıstasların da nesnel olduğunu ortaya koydum. Bunlar kamu hukuku açısından fikir hürriyetinin kat'i kıstaslarıdır.

Doğru olan ve kamu düzenine, menfaatine uygun olan fikir faaliyetleri serbest olmalı ve bu tür faaliyetleri engelleyen unsurlar kaldırılmalıdır. Buna mukabil bu kıstaslara uymayan fikir faaliyetleri de yasaklanmalıdır.

Benim sınırlamayı veya yasaklamayı savunmam ilk nazarda ürkütücü gelebilir. Eğer daha derin düşünülürse görülecektir ki, tahdit (sınırlama) hayatın esasını teşkil eder ve evren de tahditle mevcuttur ve tahditle varlığını sürdürür.

Düşünelim; mikrokozmosdan makrokozmosa kadar tabiata bakın. Atom seviyesinde varlığı ele alalım: Atomun çekirdeği ve elektronların hareketleri milimetrik ve dakik bir düzene tabidir. Her birim ancak belli ölçülerde hareket edebilir. Bu ölçüleri bozamaz; bozarsa varlığı son bulur, moleküller ve cisimler teşekkül edemez. Elektron ancak belli süratle ve belli şekilde hareket eder. Hiçbir zaman tutup da "benim canım başka türlü hareket etmek istiyor, biraz da tersine döneyim veya bugün de hareket etmeyeyim" diyemez. Yasaktır. Aynı şekilde gök cisimleri de dakik bir düzenlilik içinde hareket eder. Yerküre tutup da "bütün ömrümce ben kendi etrafımda hem de güneşin etrafında döndüm. Artık yeter. Başımı alıp başka bir tarafa gidip, kendi hayatımı yaşayacağım", diyemez. Yasaktır.

Aynı durum biyolojik hayatta da geçerlidir. Akciğerler "ömrüm hep hava ile mi geçecek? Bugün görme işinde çalışırım, yarın da işitme konusunda çalışırım" diyemez ... Tüm tabiat, Varlık, hayat yasak ile (tahdit ile) kaimdir (ayakta durur).

İşte hayatın her alanında ve her anında mevcut olan bu düzenliliğe stoacı filozoflar logos demişler. Kâinatın, kaos (düzensizlik, yokluk) değil de kozmos (düzenli varlık) olmasını sağlayan ilke logosdur.⁶

Aynı şekilde cemiyetleri herkesin birbirine düşman (homo homini lupus) olduğu kaotik yığın olmaktan çıkarıp, sulh içinde düzenli birlik haline getiren logos da kurallardır. Kurallar olmaz ise nefis sınırlanmaz.

Nefs taleptir ve tabiidir. Nefs ferdi varlığımızdır ve varlığımızı idame ettiren tüm temel güdülerimizdir. Ama, müşterek hayatın sağlanması için nefslerimizin kontrolü, taleplerimizin sınırlanması gerekir.

İşte ahlak budur. Ahlak nefsin kontrolüdür.

Hukuk ise; ahlakın kural ve müeyyidelerinin belirgin (tercihen yazılı) ve genel hale getirilmesidir. Kültür ve medeniyet de nefis ile alakalıdır.

⁶ Logos'un kelime manası "düzgün, manalı söz" demektir. Düzenli söz akılla mümkün olduğundan, logos akıl manasında da kullanılmış.

Kültür, nefsi tatmin istikametindeki faaliyetlerimizin sonucu yapıp, yarattıklarımızdır. Medeniyet ise nefsi kontroldür. Nefsi kontrol yoluyla cemiyette birlik, ahenk sağlanır (Tüm dinlerin mesajlarının özü de budur: İnsan, hem Külli Varlık'la birlik (vahdet) şuuruna ermesi için, hem de cemiyette birliği sağlaması için nefsini kontrol etmelidir). (Bu konulardaki fikirlerimi ilerde yazacağım. Şimdi sadece işaret edip geçiyorum).

Medeniyet ve ahlak özü itibariyle bir ve aynıdır. Binaenaleyh, bir kültürün medeni olmasının ölçüsü nefsi kontrole verdiği değerle belirlenir. Şu hâlde, hem genel olarak hayatta (evrende), hem de insan ve toplum alanında varlık düzenle mümkündür; düzen ise yasakla sağlanır. Binaenaleyh, hayatın ve cemiyetin özü yasaktır, tahdittir, düzendir.

Tüm dünyada ve Türkiye'de "çağdaşlık, globalleşme, çağdaş uygarlık vs ..." gibi süslü lafızla savunulan ve tüm dünyaya metastas yapan yaşama şekli medeniyetsizliktir, tefessühtür, geriliktir, vahşettir.

Ben hayatı, medeniyeti, yasağı savunuyorum.

YASAK RAHMETTİR.